

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΤΕΛΕΙΟΥ ΓΟΝΕΑ

Η γέννηση των παιδιών εξασφαλίζει τη διαίωνιση του είδους, αποτελεί εκπλήρωση κοινωνικών επιταγών, μπορεί και να αποτελεί την ανάγκη κάποιων ανθρώπων για προέκταση του εαυτού τους. Η γονεϊκότητα αποτελεί ένα τρόπο συνύπαρξης με τα παιδιά. Η σχέση γονέων με τα παιδιά είναι μονόδρομη. Είναι μια αγάπη άνευ όρων. Είναι μονόδρομη γιατί δεν εμπερικλείει την απαίτηση για ανταπόδοση.

Σ' αυτή τη σχέση αγάπης ο γονέας χαίρεται την ύπαρξη του παιδιού χωρίς το παιδί να συνθλίβεται από τις αξιώσεις και απαιτήσεις του γονέα. Είναι μια αγάπη άνευ όρων εντός ορίων.

Ο ρόλος της διαπαιδαγώγησης είναι να στηρίζει τα παιδιά στις διάφορες φάσεις της ανάπτυξης τους και να δώσει εφόδια σ' αυτά ώστε να ανταπεξέλθουν στη ζωή τους. Το παιδί πρέπει να μάθει να προσαρμόζεται, να συνυπάρχει και να εκφράζεται.

Οι αρκετά καλοί γονείς παρακινούν τα παιδιά να χαίρονται τη ζωή και να κάνουν όσο γίνεται καλύτερα τα πράγματα. **Αναγνωρίζουν, επισημαίνουν, προσφέρουν βοήθεια.**

Χρειάζεται όμως ο γονέας να είναι καλά ο ίδιος, να έχει τα ψυχικά αποθέματα ώστε να φροντίσει το παιδί του. Η αυτοφροντίδα πρέπει να αποτελεί μέρος της γονεϊκότητας.

Τι κάνουμε

1. Αναγνωρίζουμε τις ανάγκες μας
2. Φροντίζουμε τον εαυτό μας ώστε να μην χρειαστεί το παιδί να φροντίσει εμάς – έτσι διδάσκουμε αυτοφροντίδα στο παιδί και το αφήνουμε να κοιτάει μπροστά και όχι πίσω
3. Κατανοούμε τα όρια, τις αντοχές και τις ανοχές μας
4. Αποδεχόμαστε τον εαυτό μας

